

DOMSZKY ZOLTÁN

69 nap alatt
Magyarország körül

*Ajánlom ezt a könyvet a természetet kedvelőknek azért, hogy olvasása közben is ott érezhessék magukat, a természetet nem kedvelőknek pedig azért, hogy megszerez-
sék.*

Előzmények

Sajnos nem olyan régtől túrázom - talán úgy 10 éve kezdtem -, de nagyon megszerettem, és belekóstoltam a teljesítménytúrázás műfajába is. Nagyon lelkes voltam, szerettem csinálni, és egyre hosszabbakat vállaltam. Egy ilyen túra során ismerkedtem meg Toplak Józssal, aki elmesélte, hogy ő járta végig egyhuzamban először Magyarországot a kék sáv mentén, azaz teljesítette a Kék Kört. Természetesen felkeltette az érdeklődésemet, hiszen addigra már hallottam az OKT-ról (Országos Kéktúra), az RP-DDK-ról (Rockenbauer Pál Dél-dunántúli Kéktúra) és az AK-ról (Alföldi Kéktúra), és természetesen én is a teljesítők közé akartam kerülni. Alaposan kikérdeztem, hogyan járta végig, és magamban mosolyogtam amikor mondta, hogy 80 napjába került úgy, hogy mindenhol szállással várták a polgármesterek, mert ez a túra egyúttal a túrázás népszerűsítését is szolgálta. „Hogyne” mosolyogtam volna, hiszen addigra már rendszeresen 50-100 km-es teljesítménytúrákat teljesítettem.

Aztán eljött az én időm, tűzoltóként karkedvezményes nyugdíjba mehettem, és ezt azzal akartam megünnepelni, hogy lejárom az OKT-t. Több se kellett, vettem egy jó nagy hátizsákot, belepakoltam mindent, amiről úgy gondoltam, hogy szükségem lehet rá, kívülre ráraktam a hálózsákot, a matracot és a sátrat (lemértem, 26 kg volt mindösszesen), elutaztam Kőszegre és elkezdtem a kéket járni. Az ugyan gyanús volt, hogy alig bírtam a zsákot a hátamra erőltetni - leginkább csak úgy sikerült, ha valami magas helyre felraktam -, de gondoltam, majd hozzászokom. Nem így történt. Úgy 150-200 km megtétele után már úgy mentem, mint a mesekönyvek rőzsehordó nénikéje, csak talán nem olyan fitten. Haladni alig bírtam napi 20-25 km-t, megállni meg nem volt jó, mert nem bírtam a levett zsákot visszavenni. Gondolatban 1000-szer is bocsánatot kértem Józssítól amiért - még ha csak magamban is - kinevettem, és hogy önteltségemben meg sem fordult a fejemben, hogy egyáltalán nem ugyanaz zsákkal vagy zsák nélkül gyalogolni, arról nem is beszélve, hogy ezt sok egymás utáni napon kell megtenni. Beláttam, hogy ez így nem fog menni, felültem egy vonatra és hazajöttem. Kisebb zsákba pakoltam a most már jobban összeválogatott vinnivalókat, a

sátort, matracot és hálósákat pedig itthon hagytam. Így sikerült 8 kilogrammal csökkenteni a zsák súlyát, ami már egészen elviselhető volt. Visszautaztam, és most már sikeresen folytattam illetve befejeztem az OKT lejárását. A következő évben az RP-DDK, majd azt követően az AK következett - szintén sátrazás nélkül, szálláshelyeken megszállva éjszakánként.

Természetesen örültem a teljesítéseknek, de igazából arra vágytam, hogy én is egyhuzamban lejárjam a KÖRT, mint Józsi. Tudtam, hogy nehezebb dolgom lesz, mert nekem sátraznom kell majd, hiszen ennyi szállásdíjat nem tudok kifizetni. De ennyi tapasztalattal most már azt is tudtam, hogy nem az a plusz 2-3 kg fogja az igazi nehézséget jelenteni. Sokszor átgondoltam, hogy tényleg akarom-e én ezt, de mindannyiszor arra jutottam, hogy IGEN! Így hát tavaly még jobban megszűrve a vinivalókat elértem, hogy nem lett nehezebb a zsákom a sátrazás kellékeivel sem, mint a korábbi túrákon, és felkészültem az indulásra. Jó előre beharangoztam, már meg is volt beszélve, hogy külön blog készül neki ... aztán a semmiből jött egy nem várt makacs derékfájás. ☹ (Elindultam ugyan, de már az első napon be kellett látnom, hogy ez bizony nem fog menni.) Elmentem egy csontkovácsához, aki értette a dolgát, megtekergetett, megropogtatott ... és elmúlt a derékfájásom. Pár nap múlva már a testrészeim is a helyükre rendeződtek. Ennek ellenére már nem indultam el újból, mert kifutottam a rendelkezésemre álló időből.

Aztán eljött az idei év. A derékfájásom azóta sem jött elő, de mindegy volt már, mert úgy terveztük a párommal, hogy áprilisban utána költözöm ... ő már több mint 1 éve külföldön dolgozott. Aztán nagylelkűen felajánlotta, hogy járjam le ezt a túrát ha annyira akarom, ő addig el lesz a rokonokkal, akik sorban most kezdték el meglátogatni kiutazása óta először. Kapva kaptam az alkalmon, elkezdtem készülődni ... és megfájdult a derekam. ☹ Úgy látszik, csak én szeretném lejárni ezt a kört, de a derekam tiltakozik ellene. Pedig nélküle semmiképpen nem akartam elindulni, így egyezsége kellett jutnom vele. Elmentem hát a jól bevált csontkovácsomhoz aki ismét helyre rakott, és így 2015. április 21-ére elterveztem az indulást. Azonban okulva a tavaly történetekből, és mivel nem tudtam, meddig tart ki a derekam, most nem vertem nagydobra a tervemet, hanem szép csendben elindultam.

1. nap

Korán keltem, hogy időben elindulhassak ... messze van tőlünk Hűvösvölgy, ahonnan kezdeni akartam Kőszeg felé menve. Ez többé-kevésbé sikerült is, fél 8-kor már birtokában voltam az első pecsétnek. Cikkcakkos út vezetett Máriaremetére, ahol a templomot nézeti meg velünk az útvonal. Az Ördögárok utcáról a Csatlós utcába való befordulást könnyű benézni, bár a jelzés jól látható. A Szurdok tanösvény csodálatos, mint mindig. Most is megragad a csend és a nyugalom, ami itt honos. A dallamos madárcsicsergés akár közhelynek is tűnhet, pedig nem az. Aki nem hiszi, hallgassa meg személyesen.

Mielőtt átkelnék a patakon, kis kitérőt teszek: megkeresem gcfulke-t, az Örkény István emlékére elhelyezett geoládát. Gyorsan megvan, vizszatárek a kékre, és folytatom utamat a patakon átkelve. Szinte azonnal emelkedni kezd az út, és egyre durvábban. Rendesen kifulladás, mire felérek. Most a madárcsicsergést sem hallom annyira dallamosnak, inkább gúnyos kacajt vélek kihallani belőle.

A most következő kilométerek eseménytelenül telnek, bár koránt sem unalmasan. Gyönyörűek a virágzó fák, az éledő természet. Csak ezeknek a gusztustalan és szemtelen apró legyeknek nem kellett volna még felkelniük ... aludhattak volna még pár hónapot. Aztán mellém szegődött egy kutyus, miután a gazdája elfutott mellettem. Bizonyára a lassabb tempó inkább kedvére való volt. De a kegyetlen gazdája rendíthetetlen volt, maga mellé parancsolta. De jobb is volt így, mivel időközben megérkeztem a Muflon itatóhoz, ami egyben pecsételő hely is. És mivel korán reggeliztem, megéheztem, így meg is ebédeltem.

Az evéstől erőre kapva indultam tovább Piliscsaba felé. Ezen a szakaszon több helyen is hiányosak vagy rosszul láthatók a jelzések, sokszor hagykoztam a GPS iránymutatására. A Szénásoknál elfogyott a vízem, tartottam tőle, hogy legközelebb csak Piliscsabán tudom feltölteni a készletem. Az első kaptató megmászása közben megtörtént az első „nagy” találkozás: egy szép nagy mezei nyúl szaladt át előttem az úton. Bízom benne, hogy sok hasonlóban lesz még részem. Gyönyörűek a Szénások, és még mennyi szebbnél szebb tájon fogok áthaladni! Ezek adnak majd erőt azokban a percekben, órákban, napokban, ami-

kor a fáradtság miatt azon gondolkodom, miért is van nekem erre szükségem.

Erősen fúj a szél, ami most kimondottan előnyös, mert így kevésbé érzem a szomjúságot. Egy kiránduló csoport, meglehetősen idős korosztályból. Uzsonnáznak, beszélgetnek, nevetgélnek. Beleváló társaság. Becsülöm őket, hogy erőt véve magukon felcaplatnak ide a Nagyszénás tetejére ahelyett, hogy kényelmes foteljükben ülve a TV-t néznék.

Piliscsabán éppen felújítják az állomásépületet, meg kell kérdezni, hol van a pecsét. Végre vízhez jutok, és feltöltött készlettel tovább indulok Klastrompuszta felé. A Piliscsévre vezető földút nem volt egy leányálom, és mire Klastrompusztára értem, meglehetősen elfáradtam. Mivel meg is éheztem, megvacsoráztam, majd utána indultam Kesztyölc-re, a mai nap tervezett végállomására. A Klastrompusztáról kivezető aszfaltút nem igazán esett jól, amikor meg végre befordultam jobbra az erdőbe, jöttek az emelkedők. Nem sokkal Kesztyölc előtt majdnem ráléptem egy nagy zöld gyíkra, ott napozott a gyalogút közepén. Az sem zavarta, hogy fényképezem. Aztán amikor léptem egyet, elszaladt végre.

A vacsora után elmúlt a fáradtságom (vagy inkább visszajött az erőm), és jó tempóban haladtam végcélom felé. Közben ismét elfogyott a vizem, de Kesztyölc-re beérve egy segítőkész helybéli úr kisegített. Kigyalogoltam a településről, majd az első megfelelő helyen sátort vertem, és tisztálkodás után (ami bébitörölővel való „mosakodást” jelentett) már aludtam is. Valószínűleg fáradt lehettem. ☺ Fájt mindenem, a vállam különösen érzékeny volt a zsák súlyától.

2. nap

Az éjszakát túléltem, bár nem sokat aludtam. Vártam, hogy pirkadjon, és 5 órakor már fel is keltem. Szoknom kell még a sátrazást és a természet hangjait. A fácánok egész éjjel kiabáltak, nem tudom, mi bajuk volt ... talán dürrögtek, ha szoktak egyáltalán ők ilyet csinálni. De az is lehet, hogy csak így beszélgettek. A fene a szószátyár mindenüket. Na meg a hajnalra erősen lehűlt levegő sem támogatta a délig alvást. Tornáztam egy kicsit hogy felmelegedjek. Utoljára a seregben tettem ilyet, akkor is csak kényszerből. De most kimondottan jólesett, felpezs-

dült a vérem és máris kevésbé fáztam. Meglepő módon az este még meglévő fájásaim elmúltak, csak a vállam érzékenysége maradt meg. A hálósák tokjába való visszazuszkolásával alaposan megküzdöttem. Szerintem a gyártók direkt csinálják ilyen kicsire a tokot, hogy jót röhöghessenek a leendő vásárlókon. De az is lehet, hogy egy kis vezeték nélküli kandi kamera van elrejtve benne, amely egyenes adásban közvetíti a gyanútlan túrázó szerencsétlenkedését. Azért nagy nehezen összekészülöttem, és indultam Dorogra.

Alig mentem pár száz métert, máris szembe találok két gyönyörű őzbakkal. Egy darabig észre sem vetek, aztán ketten háromfelé ugrottak. Amikor már biztos távolságban érezték magukat, jellegzetes rekedtes ugatásukkal fejezték ki nemtetszésüket a történetek miatt. Nem sokkal később, már közvetlenül Dorog előtt a lőtér két barátságos kutyája szaladt elém. Vidáman játszadoztak körülöttem, hagyták, hogy megsimogassam őket. Okosak voltak, amikor továbbmentem, nem jöttek velem, hanem visszamentek a területükre. Hát kezdődhetne jobban egy túrázós nap? ☺

Dorogon vettem kakaót és kakaós fornettit, majd a vasútállomásra mentem, ahol pecsételtem és megreggeliztem. Itt jutott eszembe, hogy almát is akartam venni, de elfelejtettem. ☹ Már nem fordultam vissza. A tokodi keresztség végig emelkedett az út, de épp ezért szétoszlott a szint, viszonylag könnyen leküzdhető volt. A Tokodig tartó ereszkedés azonban borzasztó volt. Meredek ... homok ... kőgörgeteg.

Tokodra beérve egy kis lábápolás következett. A jobb lábam belső fele már erősen dörzsölődött, ezért bekentem szarvasfaggyúval és felvettem még egy zoknit. Innentől kezdve mindig két pár zoknit viseltem. A pecsételő hely egy italbolt volt, amihez egy kicsit le kellett térni a kékről. Vettem 3 dl kólát, mert egyrészt jólesett, másrészt én így szoktam megköszönni ezeknek a vendéglátósoknak, hogy minden ellenszolgáltatás nélkül vigyáznak a bélyegzőinkre.

A Tokodi Pincékig többször is keresni kellett a jelzéseket. Az emelkedő tetejére érve két fiatalemberrel találok, akik a kutyájukkal kirándultak. Innen már csak kb. 1 km lehetett a következő pecsételő hely, Mogyorósbánya. A bélyegző az ajtó mellett volt. Mivel ebédidőre értem ide, meg is ebédeltem ... tartott még az otthonról hozott lángolt

kolbász. Egy kis ebéd utáni szieszta után indultam tovább Péliföldszentkereszt felé.

Péliföldszentkereszt előtt egy szép nagy macska járta kényelmesen előttem a kéket. Csak akkor kezdte szaporázni, amikor közelebb értem. Pecsételés után indultam is tovább Pusztamarótra. Itt zárva volt a pecsételő hely, a bélyegző sem volt kint ... maradt a fényképezés ottjártam igazolására. Bár eredetileg tovább akartam menni, letáboroztam a szoborcsoport előtti tisztáson. Sok volt a mai szint - 30 km-en 1500 m -, alaposan elfáradtam. A folyamatos napsütés is sokat kivesz az emberből ... elég volt mára. Víz híján a tisztálkodás a törlőkendővel történt. Vízem csupán egy fogmosásra maradt, ami nem jó előjel a holnapi napra ... azon a szakaszon nem is tudom, hol tudok majd vizet szerezni. Ráadásul megjelent az első vízhólyag a lábamon. Régi ismerősként üdvözöltem, de nem örültem neki. A fáradtság miatt enni sem volt kedvem, lefeküdtem és elaludtam.

3. nap

A szokásos reggeli „hidegtelelés” után ismét sikerült összepakolnom. Most már teljesen együtt tudok érezni a gyíkokkal, én is szívesen kife-küdnék ilyenkor a napra felmelegedni. De hol van még ilyenkor a nap ...

Félálomban elbaktattam a Gerecse üdülőig, amikor már kellőképpen megéheztem, így megreggeliztem. Nem ettem sokat, mert innom úgysem volt mit. Bízom benne, hogy a Bányahegyi erdészháznál kapok vizet, de nagy csalódásomra egy kihalt, lepusztult, felújítás vagy bontás alatt álló épületet találtam csak, természetesen víz nélkül. Jobb híján mentem tovább Koldusszállás felé. Kérve a műútra megpillantottam Vértestolnát, és erős kísértést éreztem, hogy kitérőt tegyek ivóvízért. De sokalltam a +2 km-t, így mentem tovább. Jó döntés volt, mert pár 100 méter után az útvonal mintegy 200 m-re megközelítette a település addig nem látható szélét, és lesétálva az első házhoz kértem vizet az éppen az udvaron dolgozó háziúrtól. Készségesen adott, és ezzel valószínűleg megmentette az életemet. ☺ Nagyon meleg volt már, én pedig nagyon szomjas.

Kerültem már hasonló helyzetbe, csak akkor ennivalóm nem volt. A keleti országrészben jártam az OKT-t, amikor is egyik este megszálltam valamelyik településen. A szállásommal szemben volt a bolt, gondoltam milyen jó lesz, a reggeliért nem kell messzire mennem. Reggel aztán nyitáskor már ott is voltam, és látva, hogy a hűtőpultban csak egy pöndörödött szalámivég van, gondoltam, még nem rakodott ki a boltos. Tévedtem, ez volt az árukészlete. Akkor kérek tejet. Azt meg majd 2 óra múlva hoznak. Sebaj, majd reggelizek a következő faluban - felkiállással elindultam és folytattam a túrát. Igen ám, de a következő település boltja csak délután nyit ki, az azt követően pedig bolt sem volt! Már jó sok kilométert gyalogoltam éhkoppra, kezdett túlélőtúrára hasonlítani a dolog. Olyan éhes voltam, hogy komolyan megfordult a fejemben, hogy megfejem az éppen az útvonalam mentén legelő tehenek egyikét ... de nem tudtam, hogy kell. Végül ettem egy kis éppen akkor nyíló akácvirágot, így tartottam ki a következő településig, ahol végre találtam nyitva tartó boltot. Ezen eset óta mindig van nálam legalább egy evésre való nem romlandó étel.

Tornyópusztára is tettem pár száz méteres kitérőt, mert a szélső házak egyike egy bolt volt. Itt vettem végre almát elhatározva, hogy minden nap meg fogok enni egyet. Ezt az ígéretet nem lesz nehéz betartani, mert nagyon jólesik, amikor kitikkad az ember, és ideig-óráig víz helyett is jó. Meg is ebédeltem itt, majd visszatértem a kékre.

Somlyóvár után nem sokkal egy gyönyörű róka baktatott át előttem az úton, nem igazán zavartatva magát általam. Szárliget előtt pár kilométerrel táboroztam le, így reggel egy kis gyaloglás után már bolthoz is érek. Már fáradtan bandukolva benéztem a kékbe, letértem róla úgy 500 métert, cserébe nagyon szép sátorozó helyet találtam.

4. nap

Reggel sátorbontás után visszatértem a kékre és indultam Szárligetre. Érdekes, hogy a sátorhelyemtől alig 20-30 méterrel lejjebb mennyivel hidegebb volt ... szinte fázott a kezem. Néhány 100 méter megtétele után egy szarvas suhant el előttem. Jók ezek a kora reggeli órák ebből a

szempontból. ☺ A vállam kezd hozzászokni a zsák súlyához, egyre kevésbé tiltakozik, amikor felveszem.

A vasútállomásról a kéktúra bélyegzőt ellopták, így csak egy egyszerű „Szárliget” feliratú lenyomathoz jutottam. És mivel az állomáson le tudtam ülni, itt kényelmesen meg is reggeliztem. E közben odajött hozzám egy fekete cicus, de finnyás volt, nem ízlett neki az, amit én ettem.

Szárligetről kifelé haladva útba esett a gcsklv geolóda, így ezt is összeszedtem. Ma Gántig akarok eljutni, és itt megszállni. Nagyon vágytam már egy kis meleg ételre és alapos tisztálkodásra. Mindezt útközben sikerült leegyeztetnem a gánti turistaházzal.

Csodálatos helyen, a Mária-szakadékon keresztül vezet az út. A szépségén kívül a hűvössége is jólesik ezen a meleg napon. Sajnálom, amikor kiérek belőle. Várgesztesen is italbolt a pécsetelő hely, itt is ittam egy kólát. Kőhányás előtt pedig két muflon rohant át az úton. A településre beérve éppen elfogyott a vizem. Kértem az egyik házból, de közölték, hogy az egész településen nincs ivóvíz, ide hozza mindenki magával. Ennek ellenére megtöltötte a flakonomat a háziasszony ... hálás köszönet érte így utólag is.

Gántra beérve elfoglaltam a szállásom és alaposan lefűrödtem, ki mostam a ruháimat is. Nagyon elfáradtam, sok szint volt ma is. Sajnos újabb vízhólyagokkal gazdagodtam. ☹ Átmentem a nem messze lévő étterembe, és alaposan bevacsoráztam. Altatni nem nagyon kellett.

Gánt ... egyszer erre terveztem egy kétnapos ládázást. Úgy döntöttem, kipróbálom, milyen kutyákkal sátorozni, ezért hoztam magammal a két vizslám is. Nem volt jó ötlet. Egész éjjel talán 10 percet aludtam, azt is három részletben. A kutyáim egész éjjel a szellőzőnyílásnál álltak, és minden zörejre ugattak. Márpedig az volt bőven, így gyakorlatilag megállás nélkül ugattak. Ha pedig próbáltam csitítani őket, akkor nekem magyaráztak láthatóan megrökönyödve, hogy mit nem lehet azon érteni, hogy ennyi érdekes ingerre mindenképpen válaszolni kell ...

5. nap

Frissen és kipihenve ébredtem. Reggelizés után rögtön elindultam, és mivel már megint nagyon meleg volt, az első komolyabb emelkedő

után megálltam vizet inni. Most nem kellett takarékoskodnom a vízzel, Csókakőre kényelmes út vezet. A GPS-em kicsit összezavarodott, nem igazán találta el az útvonalam jelzését. Valószínűleg változott a kék sáv nyomvonala, de a letöltött térképen ezt még nem módosították.

Végig csodás, árnyas, kellemesen hűvös erdei úton haladok. Egyre több kirándulóval találkozom, akik úgy döntöttek, hogy hétvégéjük egy részét a szabadban töltik. Dicséretes dolog. Csókakőre érve a parkolóban finomabbnál finomabb illatok terjengnek. Valami rendezvény lehet, mert sátoros árusokat is látok. Egy iskoláskorú gyerek odasiet hozzám, és kérdezi, hogy én is benne vagyok-e ebben a pecsételő túrában. Mondtam neki, hogy végül is igen, de valószínűleg nem ugyanarról beszélünk. ☺

A Csókakő és Bodajk közötti országúti szakasz felejthető élmény, de lesz még ilyen a hosszú utam során. Ezen a szakaszon egy fiatalember megállt mellettem az autójával, és megkérdezte, elvigyen-e egy darabon. Igencsak meglepődött, amikor udvariasan megköszönve, de elutasítva ajánlatát közöltem vele, hogy nekem gyalogolnom kell.

Bodajk sípályájának tetejére érve a jelzések felújítása csak az alapozásig jutott, de a GPS igazolta, hogy jó helyen járok. Megkerestem a gcgaja ládát is, ha már útba esett. A hegytetőről lekeveredve gyönyörű patak menti sétában lehetett részem. Itt is sok kirándulóval találkoztam. Nagyon szép útvonal volt, sajnáltam amikor kikertem a szurdokból.

Fehérváracsurgóra érve eredetileg a víztározó mellett akartam sátorozni. Előbb azonban elmentem a pecsételő helyre, és mivel közvetlenül mellette volt egy közkút illetve sátorozásra kiválóan alkalmas hely, így módosítottam elképzelésemet. Tábort vertem, megmosakodtam és „kényelembe” helyeztem magam a sátorban. Nem sokkal később már aludtam is.

Fehérváracsurgói víztározó ... itt tanítottam meg a fiú vizslát, Nimródot úszni. ☺ Mert bármilyen hihetetlen is - nekem legalábbis az volt - alpból nem tudott úszni! Egy fuldokló ember tanulni járhatott volna hozzá, amilyen kapálózást véghezvitt a vízben. Kénytelen voltam ölben bevinni a mélyebb vízbe, és a hasát tartva próbáltam rávenni hogy ússzon, ne fuldokoljon. Számptalan karmolás árán sokszori próbálkozás után végre ráérezett a mozdulatokra.

6. nap

Hajnalban egy őzsuta hangos kiabálására ébredtem. Onnan tudom, hogy suta volt, mert nem volt olyan mély a hangja, mint a bakoké. Hiába, tavasz van, az üzekedés időszaka. Természetesen a bakok válasza sem maradhatott el, hogy utána pedig mi történt, a sötétség miatt nem láthattam. ☺ És ha már így alakult, fel is keltem, összerámoltam és elindultam következő pecsételő helyem felé.

A Bogrács hegyen nagyon szépen kialakított piknikező hely várt padokkal, ahol kényelmesen megreggeliztem. Innen továbbhaladva benéztem a jelzést, de szerencsére pár 10 méter után korrigáltam. Tipikus példa arra, milyen könnyen megvezeti egy szélesebb út az embert, hiába egyértelműek a lekanyarodó jelzések. Egy nehezen járható szakaszon egy agresszív pók nem tolerálta, hogy megettem a hálóját, és jól belecsípett a nyakamba. Ezt meg én nem toleráltam.

Bakonykútiról ismét megállapítottam, hogy nagyon szép kis település. Innen kifelé haladva összeszedtem a gcbkt geoládát, majd nem sokkal később útbaigazítottam egy szintén kéktúrázó párt, akik ellenkező irányba haladtak. Még később egy nyuszi cikázott előttem az úton, majd pár száz méter után - amikor éppen megálltam inni - egy újabbal találkozottam. Velem szemben jött a gyalogúton lehorgasztott fejjel, úgy szimatolva, mintha kutya lenne. Legalábbis én így láttam. Meg sem mozdultam, kíváncsian vártam a fejleményeket. Aztán úgy 30 méterre tőlem hirtelen felkapta a fejét, meglátott és elinalt oldalirányba a mezőre. De biztos távolban megállt, leült, és fülét hegyezve kíváncsian nézett felém. Aranyos jelenet volt.

Kisgyón előtt úgy 3 km-rel medvehagyma-tengerbe keveredtem. Bár már virágzott, ezt nem lehetett kihagyni, szedtem a szép friss levelekből egy evésre valót. A bélyegző Kisgyónon sem volt meg, maradt a fényképezés, de legalább a vízkészletemet fel tudtam tölteni. És ha már úgylis ebédidő volt, megettem a frissen szedett hagymaleveleket egy kis lángolt kolbásszal. Isteni volt!

Csőszpuszta felé haladva ismét medvehagyma-tenger övezte utamat, nagyon finom illat párosult hozzá. De már nem szedtem többet, mert vacsorára szardíniát akartam enni, ahhoz pedig nem kívántam a hagy-

mát. A medvehagymás részt elhagyva majdnem ráléptem egy gyönyörű nagy barna siklóra. (Persze a „nagy”-ot hazai viszonylatban kell érteni.) Kint napozott az út szélén mozdulatlanul, azt hittem, már nem él. De amint megböktem egy bottal, mérgesen nyújtogatta rám a nyelvét ... de nem mozdult egy centit sem, csak kelletlenül összébb húzódott. Nem piszkáltam tovább, megnyugodtam hogy él, és bízva benne, hogy nem történik baja az út szélén, továbbmentem.

Útban Jásd felé felmentem a kilátóba a szép kilátás kedvéért, majd összeszedtem a 100 méterre lévő gctesk geoládát. Jásdról pecsételés után továbbmentem, de már csak egy jó táborhelyet kerestem. Ezt a településtől úgy 1 km-re, a vízmű előtti tiszta területen találtam meg. A még meglévő vízzel nagyjából lemosakodtam, fogat mostam, majd sátorverés után nem sokkal már aludtam is.

7. nap

Hajnalban ismét az őzek ébresztettek. Ha már így alakult, fel is keltem. Ez a nap legkellemetlenebb része. A könnyű súlya miatt csak egy kis egyrétegű sátrat hoztam. Ennek a belső felére viszont hajnalra kicsapódik a pára. És mivel be- illetve kijutni csak kúszva lehet belőle, ezért ez a vízréteg szépen áttelepül énrám a felkeléskor. Mondhatnám, hogy legalább egyúttal a reggeli mosakodás is megtörtént ... de nem mondom. Rendkívül kellemetlen érzés, amikor félig átfagyva kikászálódik az ember a sátorból, miközben egy kis jeges vízréteg oszlik el rajta szép egyenletesen. Mondhatnám, hogy ez is hozzátartozik a túrázáshoz, sátorazáshoz ... de ezt sem mondom ... azért sem. ☺ Eeehhh, városi puhány, semminek nem tud örülni ...

Összekészülődtem - most már a hálózszakot is egyre ügyesebben vissza tudom tenni a tokjába -, és elindultam Bakonynána felé, ahová gyönyörű patak menti út vezetett. Hiába, imádok víz mellett gyalogolni. Olyan megnyugtató a halk vízcsobogás ... A pecsételő hely zárva volt, ezért elmentem a közeli boltba, úgylis reggelit akartam venni. Gondoltam, kérek pecsétet a boltostól, jó nekem az is. Ő azonban nagyon kelletlen volt, mondta, hogy nem akarja kiadni a pecsétjét. Hiába mondtam neki, hogy nekem nem a pecsétje kell, csak a lenyomata, hajthatatlan

volt. Mérgemben majdnem nem vettem tőle semmit, de aztán beláttam, hogy csak magammal szúrnék ki, mert már nagyon éhes és szomjas voltam. De legalább még annyit elárult a boltos, hogy a pecsételő hely kapuján szokták belógatni a kéktúra pecsétet. Visszamentem, és valóban találtam a kapu tetején egy madzagon lógó szakadt zacskót, de pecsét nem volt benne. Szerencsére a kapu alatt benézve megláttam a leesett készletet, amit a kezemmel el is tudtam érni, így végül megoldódott ez a probléma is. (Érthetetlen számomra ez a félelem a boltosok részéről, de már több helyen találkoztam ezzel a jelenséggel a korábbi túráimon.)

Mielőtt elhagytam volna a települést, feltöltöttem a vízkészletemet egy közkút segítségével, és folytattam utamat Zirc felé, miközben egy jó reggeliző helyet kerestem. Nem sokkal később meg is találtam egy kidőlt hatalmas fa személyében, itt elköltöttem a reggelimet. Utána nagyon szép árnyas erdei úton bandukoltam, útközben többször hallottam őzbakok méltatlankodó kiabálását ittlétemet illetően. Megejtettem két patakátkelést is. Az első kisebb gondot okozott, a második már nem ... akkor már minden mindegy volt. Pár kilométer után kiértem egy országútra, és ekkor rémes felismerés hasított belém: Bakonynána felé, azaz visszairányba haladok! Hol kavartam el ennyire, amikor végig a kéken haladtam?? Nem volt mit tennem, visszafordultam, már csak azért is, mert nem értettem a dolgot, és utána akartam járni. Visszafordulva kiderült, hogy a patakátkeléseknél történt a gikszer. Annyira megvezetett egy átkelőhely, hogy szó szerint csak pár méterrel letértem a kékről, és átkeltem ott, ahol még nem kellett volna. Azonban alighogy átkeltem a patakon, már meg is láttam a kék jelzést, és ezen mentem is tovább. Azonban ez a jelzés tulajdonképpen már szembe jött, hiszen ezen jöttem volna, ha nem térek le róla ilyen szerencsétlen módon! Ahol tehát másodszer átkeltem, ott kellett volna először és utoljára! Némiképp vigasztalt, hogy olyan dzsumbujos, alig kivehető utas volt ez a szakasz, hogy ilyen előzmények mellett is visszafelé indultam volna el másodszorra is, ha nem figyelek most már jobban. Mindez magyarázat a visszafelé elindulásra, de hogy nem vettem észre kilométereken keresztül, hogy abból az irányból jöttem? Ezt a mai napig nem értem. Csak azt tudom elképzelni, hogy vagy aludtam, vagy valamin nagyon-nagyon elgondolkodtam az idefelé vezető úton.

Nagy nehezen tehát sikerült kibogoznom az utat és beértem Zircre. Sok időt vesztettem azonban ezzel az oda-vissza barangolással, így eredeti tervemtől eltérően már nem terveztem nagyobb távolságot bejárni. Ezért megálltam az első étteremnél, ismét ettem főtt ételt, majd Borzavárig eljutva le is táboroztam ott. Egy helybéli úr tanácsára a temető mögötti parkban vertem sátrat. A temetőben megmosakodtam, elrágcsáltam egy sárgarépat és egy almát vacsora gyanánt, majd eltettem magam másnapra.

8. nap

A szokásos reggeli összeszedelőzködés után visszatértem a kékre és elindultam Kőrös-hegy felé. A vállam már egyáltalán nem érzékeny, könnyedén viseli a zsák súlyát. A csúcsra vezető kaptató előtti pihenőhelyen megreggeliztem. A hegytetőn talákoztam egy ellenkező irányba haladó kéktúrázó párral. Elbeszélgettünk, majd ki-ki folytatta a maga útját. Ekkor kezdett szemerkelni az eső, amely azonban még nem igényelt esőkabátot. Gyönyörű virágzó medvehagyma mezővel borított hegyoldal alatt vezetett a végig enyhén emelkedő út. Itt is szedtem egy kis vacsorára valót. Közben az eső még erőlködött egyet, rákezdett, de pár perc után csendesedni kezdett, majd mire az emelkedő tetejére értem, teljesen el is állt. Még a nap is kisütött, az idő is melegedni kezdett. Ez sem tartott sokáig, Németbányára érve már ismét esett, de szerencsére hamar abbahagyta.

Eredetileg úgy terveztem, hogy Városlődön megszállok, de végiggyalogolva rajta nem láttam egy házon sem kiadó szobát hirdetni. Így végül eljutottam a pecsételő helyre, Városlód-Kislőd vasútállomásra. Alig értem a váróterembe, leszakadt az ég, viharos erejű széllel kísérve. Sem erőm, sem kedvem nem volt már továbbmenni, sátorozni viszont nem mertem ilyen időben. A várótermeket azonban éjjelre bezárják. Szerencsére nagyon segítőkész forgalmistával hozott össze a sors, megengedte, hogy a váróteremben éjszakázzak. Ezúton is köszönöm neki. Az éjjel ugyanis akkora vihar volt, hogy elrepített volna sátrastul, mindenestül. Megvacsoráztam, az egyik padon megágyaztam, és már aludtam is. Frissen, kipihenten ébredtem ... 23 órakor. Azért valószínűleg a kipihenség

nem állt fenn, mert hamarosan újra elaludtam, és persze sokszori felébredéssel, de reggelig aludtam.

9. nap

Ha már ilyen védett helyen voltam, meg is reggeliztem, úgy indultam tovább. Gyorsan oszlottak a felhők, köszönhetően a nagy szélnek, ami megmaradt az előző napról. Már nem volt viharos erejű, de azért még sokszor kellemetlenül erős. Az Úrkútra vezető út nagy részén csak lefestett jelzéseket találtam, de a GPS most is segített. A pecsételő hely öre kis idő múlva előkerült, mint később kiderült, a gyermekét vitte óvodába. Itt találkoztam egy ellenkező irányba haladó kéktúrázó társsal, akitől rövid beszélgetés után búcsút vettem.

Kab-hegy felé menet létrát kellett mászni. Főleg a lekerített területről való kijutás okozott nehézséget az erősen hiányos fogazatú létrák miatt. A pecsételő helyig tartó hosszú elnyújtott emelkedő egyáltalán nem volt megerőltető, a Nagyvázsonyig kirendelt szintet pedig nagyjából le is tudtam, mire feljutottam az átjátszóhoz. Mindeközben egy ravaszdi futott át előttem az úton a hegy tetején. A hegytetőn erőteljesen fűjt a szél Nagyvázsony irányába. Ha tudtam volna repülni, hamar odaértem volna. Mára nem terveztem hosszú utat. Szerettem volna rendesen megtisztalkodni, a ruháim is elkoszolódtak, a „technika” is lemerült ... ezért Nagyvázsony volt a kitűzött célállomás. Így amikor odaértem, pecsételés után már csak szállást kerestem. Azt hittem, könnyű dolgom lesz, elég nagy város ez ahhoz, hogy sok szálláslehetősége legyen. Ehhez képest a turistaszállója foglalt volt, az egyik panziója pedig csak májusban nyit ki. A másikat is zárva találtam, de felhívtam a feltüntetett telefonszámot. A tulaj közölte, hogy zárva vannak még, de kinyitja, ha megszeretnék szállni. Azt hittem tréfál, de nem ... küldte az egyik alkalmazottját, aki már nyitotta is ki a panziót és adott egy szobát nekem. Miatán fizettem, kaptam egy panzió-kulcsot is mondván, hogy ha korán indulok, csak zárjam be, és a kulcsot dobjam a postaládába. Úgy látszik, errefelé így működnek a dolgok. ☺ Mindenesetre egy egész éjjelen át egyedül voltam a panzióban.

Jól lehült a levegő, szerencsére volt a szobában egy elektromos fűtőtest. Ennek nagy hasznát vettem, mert azon túl, hogy jól bemelegítette a szobát, a kimosott ruháim is mind megszáradtak reggelre.

Mivel az előrejelzések szerint nagyon hideg hajnalok következnek, nem kockáztatom meg a sátrazást ezekben a napokban. Még a talajhoz fagynék reggelre, és nem tudnék elindulni. Ezért lebeszéltem egy szállást a másnapra kitűzött célhelyen, Káptalantótin, kimostam és kitergettem a ruháimat, megfürödtem, megvacsoráztam és lefeküdtem aludni. Sajnos a talpamon lévő víz hólyagok elég terjedelmesek, a nap végére már égnek rendesen. Nem vagyok megelégedve ezzel a cipővel, pedig neves gyártó terméke. „Szerencsére” úgy látom, már nem tart ki sokáig, kezd leválni a felső része. Még csak most kezdte, úgyhogy pár száz kilométer még lehet benne, de végig biztosan nem fog kitartani. Valószínűleg menet közben kell vennem egy másikat. Remek ... új cipő, új betörés, új hólyagok ...

10. nap

Korán ébredtem, de frissen, kipihenten, tisztán. ☺ Reggeli után a megbeszéltek szerint jártam el - kulcs a postaládába -, és indulás a következő pecsételő helyre. Az égen sehol egy felhő, de talán éppen ezért meglehetősen hűvös volt. A szél azonban teljesen elállt, így kiváló az idő a túrázásra, jó ütemben haladtam a Csicsói erdészház felé. Az egyre melegebb időben hamarosan egy szál ingben találtam magam. Balatonhénye felé haladva egy kb. 20 egyedből álló muflon csorda száguldott át az úton előttem mintegy 30 méterrel. Nagyon szép látvány volt. Felöltött bennem egy hasonló eset egy pilisi lúdázás alkalmával. Akkor is ugyanez történt, csak sokkal közelebb, mintegy 5 méterre tőlem száguldottak át az úton. Nem sok vitte, hogy nem tiportak a földbe. Valamitől nagyon megriadhattak, mert szó szerint árkon-bokron keresztül száguldottak. Amikor magamhoz tértem, megnéztem, honnan bukkantak elő és hol tűntek el. Nem láttam mást, csak sűrűn összenőtt bokrokat. Én nem tudtam volna áthatolni rajtuk. A mai napig nem tudom, a muflonok hogyan csinálták. És nem csak ők ilyen ügyesek. Egy másik lúdázáskor - már nem tudom, hol voltam - egy mesés szép agancsos szarvast

pillantottam meg a turistaúton. Még sosem volt szerencsém „egy légtérben” lenni egy ilyen gyönyörű állattal a természetben. Sajnos pár másodperc múlva ő is észrevett engem, és elegáns szokelléssel bevette magát egy nyiladékba ... legalábbis ezt gondoltam. Amikor azonban odaértem, meglepődve láttam, hogy ott bizony semmiféle nyiladék nincs, csak sűrű bozótos. És ez a szarvas úgy hatolt át rajta, hogy még csak csörtetést sem hallottam.

Közvetlenül Szentbékállá előtt két fácán hozta rám a frászt, amikor kb. két méterre tőlem hangos kiabálással felrepültek. Szerintem direkt csinálták, aztán jót mulattak rajtam. Egyszer egy teljesítménytúrán éppen egy kukoricásban végeztem a kisdolgomat, amikor pár méterre tőlem egy őz ugrott meg. Hát az sem volt semmi. Még magamhoz sem tértem ijedelmemből, amikor éppen kiérve a kukoricásból, tőlem kb. 1 méterre egy fácán röppent fel eszeveszett szárnycsapkodással és rikoltozással. Na, akkor majdnem túl lettem a nagydolgomon is. Szerintem ez a két állat összejátszik. Amit az egyik elkezd, a másik befejezi.

Szentbékállán bevásároltam, mert eszembe jutott, hogy hosszúhátvége lesz, és az üzletek csak korlátozottan lesznek nyitva. Érdekes volt, hogy ugyanaz a kiszolgálója az élelmiszer üzletnek, mint a mellette lévő italboltnak. Amikor velem végzett a boltban, azt bezárta, és kinyitotta az italboltot.

A Kőtengerből leérve ijesztő látványban volt részem: egy szép barna ló feküdt mozdulatlanul az oldalára dőlve. Mellette a fekete társa bökdőste orrával, míg két ember nyugodtan beszélgetett tőlük két méterre. Mivel az emberek nem tűntek idegesnek, bíztam benne, hogy csak én nem tudom, mi folyik itt, és a lónak valójában semmi baja nincs ... talán csak vajúdik (?). Időnként azért visszanéztem rá, és egyszer láttam, hogy felemeli a bal első lábát. Remélem, valóban nem volt semmi baja.

A vásárlástól megnövekedett teher ellenére gyorsan Káptalantótiba értem, ahol a szolgálatkész szállásadóm eljött értem kocsival a pecsételő helyre. Amíg vártam rá, elnyalogattam 3 gombóc fagyit. A szálláson megfürödtem, megvacsoráztam, és alvás előtt még egy kis netezésre is volt időm.